

DESCARTES

»Mislim, torej sem,« je ena izmed glavnih Descartesovih filozofskih trditev. Če mislim, to pomeni, da bivam. Vsi ljudje živijo v svetu, iz česar sledi, da tudi mislijo. »Človek je misleča žival.«

Vsak posameznik misli že, če samo pomisli na to, da je npr. lačen, da mora opraviti potrebo ali pa le prebrati knjigo. Že to, da se zaveda, da biva, pomeni, da tudi misli. Vendar pa ali to pomeni, da živali ne obstajajo? Nihče ne more dokazati, da mislijo ravno tako kot ljudje, čeprav imajo tudi one svoje potrebe in bivajo v svetu. Ali iz tega sledi, da ljudje, ki niso sposobni sami opravljati svojih dolžnosti in potreb posameznika, ne mislijo? Vendar kako naj ne bi mislili, če pa obstajajo in bivajo v svetu? Ravno tu se začne porajati dvom v lasten obstoj. Zaradi tega Descartes predpostavi, da človek misli in obstaja le, če se je sposoben vprašati ali misli.

Človekov obstoj prikaže tudi na primeru voska. Če vosek stopimo, izgubi prvotno obliko, vendar pa njegova sestava ostane ista. Enako je pri človeku. Tudi če se človek spremeni na zunaj, znotraj ostane še vedno ista misleča žival, kakršna je bil pred preobrazbo. To nas pripelje do dejstva, da ljudje bivajo v kakršnikoli »obliki« in s tem tudi mislijo. Človek misli z vsemi svojimi čuti, ki pripomorejo k njegovemu bivanju in posledično tudi obstoju.

Samozavedanje obstoja pomeni misliti in razmišljati o lastnem telesu ter duši. Ampak ali je lahko tvoj duh tudi večji od tvojega lastnega telesa? Če je, ali to pomeni, da preveč misliš in pretirano razmišljaš? Če preveč misliš, lahko bivaš dvojno?

Descartes nas spodbuja k temu, da podvomimo v vsako trditev, če le imamo razlog za to. Ob njegovi filozofiji se nam odpirajo in porajajo razna vprašanja o tem, če v resnici res mislimo. Torej, kaj pa če sploh ne mislimo? To pomeni, da ne moremo obstajati? Descartes nam želi dopovedati ravno to, da moramo začeti dvomiti o svojem obstoju, če želimo resnično začeti misliti.